

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové

ve věci žalobce: **Mgr. L. J.**, bytem O., O. č.p. 91, zastoupeného Mgr. Janem Harcubou, advokátem v Mladé Boleslavi, Palackého 1327,

proti žalovanému: **Státní tajemník v Ministerstvu obrany**, se sídlem v Praze 6, nám. Svobody 471/4
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2016, č. j. 979-15/2015-7542,

takto:

- I. Rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu obrany ze dne ze dne 16.2.2016, č. j. 979-15/2015-7542, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2016, čj. 975- 15/2015-7542, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele odboru řízení lidských zdrojů sekce státního tajemníka Ministerstva obrany (dále také jako „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16.12.2015, čj. 979-12/2015-7542. Rozhodnutím správní orgán prvního stupně

zamítl žádost žalobce ze dne 28.4.2015 o proplacení služební pohotovosti za období od 23.3.2012 do 31.12.2012.

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na § 30 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, a na § 19 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměnách za pracovní pohotovost v rozpočtových a některých dalších organizacích a orgánech, dále pak na závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2013, čj. 4 Ads 55/2013 - 59, a ze dne 9. 10. 2013, čj. 6 Ads 47/2013 - 41. Uvedl, že v řešené věci nebylo sporu o uvedení žalobce ve vnitřních rozkazech velitele Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav č. 1/2012 na rok 2012 jako osoby zařazené do bojové a mobilizační pohotovosti ve skupinách s časovou normou dosažitelnosti 360 min. Spornou je však otázka, zda v daném případě bylo příslušným služebním orgánem žalobci nařízeno v době mimo dobu služby takové omezení, které by mělo znaky služební pohotovosti.
3. Případná činnost žalobce souvisela se zabezpečením úkolů Vojenské policie při vyšetřování trestných činů příslušníků ozbrojených sil spáchaných při plnění úkolů v zahraničí, rozkazem Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav č. 1/2012 byl pak žalobce uveden v části 2 Dosažitelnost, zařazen byl do bojové a mobilizační pohotovosti, kde je uvedeno : „Dnem 1.1.2012 se zařazují do bojové a mobilizační pohotovosti s povinností být připraven dostavit se na stanovený signál na určené místo v časové normě do 360 minut“. Dále byl žalobce tímto rozkazem předurčen na pozici vyšetřovatele Vojenské policie, na tuto pozici bylo vedle žalobce předurčeno dalších 15 osob, k tomu bylo každý týden vnitřním rozkazem velitele určeno, která z nich byla zařazena do bojového rozdělení (BoRo). Nejednalo se tak o zařazení do bojové pohotovosti, nýbrž do bojového rozdělení bez časové normy. Žalobce byl určen jako vyšetřovatel v rámci bojového rozdělení vnitřním rozkazem velitele Velitelství vojenské policie Stará Boleslav č. 27/2012 ze dne 29.6.2012, v témže rozkaze je pak uvedena služební pohotovost pro pohotovostní oddělení, kdy tam zařazení vojáci měli povinnost dostavit se k výkonu služby v čase 120 minut. Je zřejmé, že služební orgány rozlišovaly mezi služební pohotovostí s povinností dostavit se k výkonu služby v určitém čase a mezi bojovým rozdělením. V době, kdy byl žalobce určen v bojovém rozdělení, nebylo vydáno žádné zvláštní nařízení, na jehož základě by žalobce přešel do pohotovosti, nebyl žalobce nijak omezen na svých právech, nebylo mu určeno místo, kde se musí zdržovat ani úkoly, které měl plnit mimo pravidelné rozvržení doby služby, nebyl zavázán časovou normou pro reakci na rozkaz.
4. Vedení přehledu aktuální adresy, bydliště a způsobu vyrozumění v době nepřítomnosti příslušníka na pracovišti, jak je staveno v jednacím řádu Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav, sloužilo k zabezpečení spojení v případě přechodu z mírového na válečný stav, nijak tím nebylo zasahováno do doby mimo výkon služby. Prověřování adres v době Vánoc a jiných svátků bylo běžnou praxí u všech vojenských útvarů, praxe vojáky nijak neomezovala.
5. Žalovaný se nevyjádřil k tvrzení žalobce ohledně jeho povolání do služby dne 26.1.2012, žádost žalobce o proplacení odměny za služební pohotovost se totiž týká

období od 23.3.2012 do 31.12.2012. Obsah žalobcem namítaného poučení náčelníka štábu velitelství vojenské policie Ing. J. K., je tvrzením účelovým, neboť je znám od osob, které samy podaly žádost o proplacení celoroční pohotovosti. Rozumný člověk by nenařídil ani nepřijal nařízení celoroční pohotovosti.

6. K poukazu žalobce na rozhodnutí velitele Posádkového velitelství Praha čj. 261-11/2014-2316 ze dne 16. 10. 2014, kterým měla být desítkám žadatelů odměna za zkoumanou služební pohotovost proplacena, a související odvolací námitce porušení rovného zacházení, žalovaný poznamenal, že se v posuzované věci nejedná o obdobný případ. Pokud bylo vydáno nařízení náčelníka Vojenské policie k hotovostnímu systému Vojenské policie č.j. 85-10/2012-5104, které v čl. IV. výslovně zavedlo služební pohotovost bez časové normy, pak šlo o náhradu do té doby používaného institutu „pracovní pohotovost“ s časovou normou 18 hodin. Smyslem byl předurčit a připravit příslušníky Vojenské policie k plnění úkolů v rámci hotovostního systému, časová norma pak měla být stanovena až na základě zvláštních nařízení. Až po seznámení vojáka s jeho zněním, resp. časovou normou, by voják přešel do služební pohotovosti. V tomto ohledu poukázal na výsledky svědka pplk. Ing. L. K. Byla-li v rozkazu č. 6/2012 uvedena povinnost dostavit se do služby v co nejkratší době, a to při absenci časové normy, osoby odpovědné za hotovostní systém Velitelství Stará Boleslav ve svých výpovědích uvedly, že voják zařazený do dosažitelnosti by se v případě, kdy by došlo k dohodě o výkonu služby v mimopracovní době, dostavil v čase podle svých možností. Jde-li o aktivaci příslušníků v souvislosti s cvičnou leteckou nehodou (duben 2012), žalovanému bylo z úřední činnosti známo, že se v daném případě jednalo o aktivaci osob zařazených do služební pohotovosti s časovou normou do 120 minut (těm byla pohotovost proplacena), osoby zařazené do dosažitelnosti bez časové normy povinnost dostavit se d výkonu služby od 1.2.2012 neměly, dostavení do služby záviselo na možnostech daného vojáka. Nahrazování vojáků ve jmenných seznamech (v případě jejich onemocnění či dovolené) nebylo v řízení prokázáno; tato praxe se vztahovala na vojáky zařazené do pohotovosti s časovou normou 120 minut.
7. K odvolací námitce, že se služební orgán I. stupně nezabýval obsahem některých výpovědí bývalých příslušníků velitelství Vojenské policie Stará Boleslav, žalovaný uvedl, že důvody pro svůj postup a úvahy, kterými se správní orgán I. stupně řídil, náležitě v rozhodnutí odůvodnil podle zásad stanovených v § 68 odst. 3 správního řádu. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že obsah vyjádření svědků uvedených žalobcem v odvolání, zná správní orgán ze své úřední činnosti, konkrétně z řízení o souběžně vedených žádostech dalších žadatelů. Zároveň žalovaný uvedl, že je mu známo zamítnutí všech obdobných žádostí, byla tak dodržena zásada uvedená v § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný konstatoval, že provádění důkazů je na zvážení služebního orgánu, který řízení vede, žalovaný přitom neshledal v postupu služebního orgánu I. stupně pochybení a skutkový stav považoval za dostatečně zjištění nevzbuzující pochybnosti.
8. Žalobce nebyl zařazením do bojové a mobilizační pohotovosti ve vnitřním rozkaze velitele Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav č. 1 rok 2012 žádným způsobem

omezen, neboť v daném případě se nejednalo o jakýkoliv typ pohotovosti, z kterého by pro něj vyplývaly nějaké konkrétní povinnosti, nýbrž pouze o přípravu k plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti ve smyslu RMO č. 7/2009. Do režimu výkonu služební pohotovosti podle § 30 zákona o vojácích z povolání by se žalobce dostal až po vyhlášení stavu ohrožení státu nebo válečného stavu. K samotnému plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti ze strany žalobce nikdy nedošlo. Žalobce nebyl zařazením do této bojové a mobilizační pohotovosti v době mimo své základní týdenní doby služby nikterak omezován na svých právech. Žalobcem uváděné povinnosti byly buď omezeními ze zákona pro všechny vojáky, nebo šlo pouze o poskytnutí nezbytné součinnosti, např. sdělit telefonický kontakt, místo pobytu, umožnit prověření schopnosti reagovat na výzvu příslušného vedoucího zaměstnance v souvislosti s plněním úkolů, které vyplývají z bojové a mobilizační pohotovosti. Poskytnutí takovéto součinnosti nepovažoval žalovaný za omezení žalobce, protože bylo zcela zřejmé, že tyto údaje jsou poskytovány pro potřebu budoucího možného zařazení do služební pohotovosti při hrozbě plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti.

9. Žalobce v žalobě namítl, že rozkazem č. 1 v roce 2011 a rozkazem č. 1 v roce 2012, který schválil plk. D., byl zařazen do bojové a mobilizační pohotovosti s povinností být připraven dostavit se na stanovený signál na určené místo v časové normě do 360 minut. Prostřednictvím žalobcem citovaných částí Jednacího řádu Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav, který taktéž v roce 2011 a 2012 schválil plk. D., pak ve vztahu k bojové a mobilizační připravenosti (pohotovosti), byly žalobci uloženy další povinnosti, jejichž smyslem bylo nastavit a zajistit jeho celoroční dosažitelnost, tj. zajistit aby v případě potřeby mohl být ze strany nadřízených v mimopracovní době kontaktován. Žalobce doplnil, že v praxi byl systém spojení realizován výlučně prostřednictvím telefonického spojení, nejčastěji přes mobilní telefon, a to buď soukromý, nebo služební. Projevem článku o bojové a mobilizační připravenosti v jednacím řádu, pak bylo vytvoření telefonního seznamu Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav, do nějž byl každý příslušník velitelství povinen uvést místo svého bydliště a telefonní číslo pro případ kontaktování v mimopracovní době. Dále byl voják povinen hlídat si aktuálnost údajů uvedených v tomto telefonním seznamu a jakoukoliv změnu bezodkladně hlásit. Žalobce rovněž poukázal na to, že několikrát ročně byla ze strany nadřízených prováděna vůči všem příslušníkům útvaru prověrka telefonického spojení. Nejčastěji se tato prověrka prováděla před svátky, o čemž vypovídá i nařízení velitele Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav k zabezpečení vánočních a novoročních svátků z roku 2012, jehož součástí je i tabulka s úkoly, které mají být v rámci předsvátkových opatření splněny. Žalobce přitom zdůraznil, že v této tabulce je uvedeno v bodě 2: „prověřit aktuálnost adres a telefonních čísel k zabezpečení dosažitelnosti podřízených“.
10. Žalobce byl několikrát v mimopracovní době povolán do zaměstnání (mj. dne 26.1.2012 k pádu parašutisty), avšak s ohledem na to, že tato událost se odehrála mimo období pokryté žádostí žalobce o proplacení pohotovosti, se s ní správní orgán I. stupně nevypořádal. Dosvědčena však byla praxe, která se závěry

žalovaného není souladná. V tomto směru žalobce navrhl výslech svědka Ing. R. K., výslech však bez odůvodnění proveden nebyl.

11. Poučení k článku o bojové pohotovosti prováděl v roce 2011 náčelník štábu pplk. Ing. J. K. K., který byl i odpovědný za hotovostní systém. Poučení bylo v tom směru, že všichni příslušníci útvaru jsou po celý rok zařazeni do pohotovosti s časovou normou 360 minut s tím, že každý voják je povinen být po pracovní době na telefonu a dostavit se v časové normě do zaměstnání. Sám náčelník štábu ve své výpovědi ze dne 7. a 20. 10. 2014 podle žalobce nevyklučil, že k takovému poučení došlo. Existenci takového poučení provedeného ze strany Ing. K. pak podle žalobce nevyklučuje ve svých výpovědích řada dalších bývalých příslušníků (Bc. P., Mgr. B., Mgr. K. aj.). Žalobce v tomto směru citoval mj. z obsahu prohlášení kpt. Mgr. Z. M. ze dne 12. 7. 2014, mjr. Mgr. M. B., který o proplacení bojové a mobilizační pohotovosti nežádal, a tak není důvodu jej v tomto směru považovat za osobu na výsledku řízení zainteresovanou. Zpochybnění těchto výpovědí žalovaným s poukazem na fakt, že je podáváno osobami, které o proplacení pohotovosti požádaly, je neopodstatněné.
12. Žalobce k rozkazu Ministra obrany (RMO) č. 7/2009 namítl, že nebylo prokázáno, že povinnosti uložené vojákům prostřednictvím rozkazu č. 1 z let 2011 a 2012 a povinnosti uložené jednacím řádem byly do rozkazu a jedacího řádu vloženy právě na základě RMO č. 7/2009. Z výpovědí odpovědných osob to podle žalobce v žádném ohledu nevyplývá. Ze samotného znění článků o bojové pohotovosti (připravenosti) zakotveném v rozkaze a jedacím řádu je podle žalobce naopak zřejmé, že tomu tak není. Tyto články se dle přesvědčení žalobce naprosto rozcházejí s tím, co je uvedeno v RMO č. 7/2009. Předpoklad správních orgánů, že články v rozkaze a jedacím řádu byly do těchto řídicích dokumentů vloženy na základě RMO č. 7/2009, tak nemá oporu ve spisovém materiálu. Samo Ministerstvo obrany spojuje bojovou pohotovost s mírovým stavem, z uvedeného je tedy zřejmé, že bojová pohotovost u tohoto útvaru byla nařizována na základě jiného dokumentu než RMO č. 7/2009. Žalobce v tomto směru poukázal na povinnost rovného zacházení s vojáky ve smyslu ust. § 2 odst. 3 zákona o vojácích z povolání, kdy v tomto směru poukázal na přístup jiných útvarů armády k bojové pohotovosti jako k záležitosti mírového stavu (např. rozhodnutí velitele posádky Praha č.j. 261-11/2014-2316). Připomněl rovněž, že Krajský soud v Brně se otázkou bojové a mobilizační pohotovosti vycházející z RMO č. 7/2009 zabýval ve věcech projednávaných pod sp. zn. 36 Ad 62/2013 a sp. zn. 36 Ad 63/2013, kde soud argumentaci postavené na RMO č. 7/2009 a na válečném stavu nepřisvědčil a naopak došel k závěru, že i v tomto případě odměna za vykonanou pohotovost žadateli náleží. RMO č. 7/2009 navíc nemá povahu rozkazu závazného pro řadové vojáky.
13. Žalobce v žalobě namítl podjatost některých úředně pověřených osob. Namítl, že úředně pověřená osoba JUDr. Š. neprováděl výslechy v souladu se zákonem. Výslech Ing. Ch. byl veden tak, aby nakonec svědek odpověděl podle vůle vyslyšajícího, přitom tato odpověď byla zaznamenána v protokolu. Žalobce poukázal na časté změny ve výpovědi Ing. L., a na nátlakové jednání vyslyšajících

v případě ostatních svědků. Takto u svědka Ing. Š. byly otázky kladeny návodně, navíc s upozorněním na odpovědnost vyslýchaného za škodu.

14. Žalobce namítl, že se měl žalovaný zabývat praxí před 1.2.2012 zakládající legitimní očekávání žalobce ve vztahu k proplácení pohotovosti. Žalovaný se zároveň nevypořádal s odvolací námitkou vyvracející pravdivost výpovědi plk. D. ze dne 21.3.2015, kdy žalobce v odvolání konfrontoval tuto výpověď se skutečnostmi uvedenými ve výpovědi Ing. K. ze dne 25.3.2015. Žalovaný tak neučinil, nedostál tak povinností uvedeným v § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Rovněž pak porušení těchto ustanovení spočívá v nevypořádání se s návrhy žalobce na provedení důkazů. V návrhu na doplnění dokazování ze dne 25.8.2015 pak žalobce navrhnul vyslechnout svědky M. H. a M. B. ve vztahu k povaze povinnosti dostavit se do služby v době co nejkratší. Takovému návrhu nebylo bez uvedení důvodu správním orgánem I. stupně vyhověno. Rovněž se pak správní orgány nezabývaly výpověďmi Ing. Š., Mgr. Z., Mgr. P., Ing. M., Mgr. B. Namísto toho žalovaný argumentuje výpovědí svědka Ing. K., který pod velitelstvím Stará Boleslav nesloužil. Závěry žalovaného jsou navíc v rozporu se záznamem o aktivaci operačního střediska v případě letecké nehody ze dne 11.4.2012.
15. Žalobce namítl porušení práva na spravedlivý proces spočívající v nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a v jednostranném provedení dokazování. Spolu s návrhem na doplnění dokazování ze dne 25.8.2015 žalobce přeložil prohlášení bývalých příslušníků velitelství Stará Boleslav (Mgr. Z., Ing. M., M. H., M. S., npor. Mgr. P., rtm. N., Ing. K.), zároveň žádal provedení svědeckých výslechů těchto osob. Výsledky správní orgán I. stupně neprovedl. Zároveň nejsou v rozhodnutí zmíněny listinné důkazy – protokoly o výsleších účastníků řízení (kpt. Mgr. M., Bc. D., kpt. Bc. P., nrap. H., kpt. Mgr. K., kpt. Ing. H., mjr. Ing. K.). V rozhodnutí správního orgánu I. stupně není uvedeno, proč důkazy provedeny nebyly, přitom tyto důkazy podporují tvrzení žalobce o nastavené praxi. Argumentace žalovaného, že je na uvážení správního orgánu, jaké důkazy provede, je v rozporu s právem žalobce na spravedlivý proces. V tomto ohledu žalobce odkázal na soudní judikaturu řešící opomenutí důkazů.
16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě mj. odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci 4 As 84/2016-96, v němž se soud jednoznačně ztotožnil s argumentací žalovaného o otázce bojové a mobilizační pohotovosti ve věci žalobce. Nejvyšší správní soud konstatoval, že v podmínkách Armády České republiky nelze nastavení systému bojové a mobilizační pohotovosti považovat za služební pohotovost. Rovněž v tomto směru judikoval Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku č.j. 10 A 212/2015-133. I s ohledem na závěry soudní judikatury žalovaný setrval na skutkových zjištěních a právní argumentaci uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí. K námitce porušení práva na spravedlivý proces žalovaný konstatoval, že tvrzení žalobce nejsou nová, i nadále je tak žalovaný přesvědčen, že do správního spisu byly založeny veškeré potřebné doklady k objektivnímu posouzení případu.
17. V replice k vyjádření žalobce polemizoval se závěry Krajského soudu v Českých Budějovicích, poukázal pak na závěr výše uvedeného rozsudku Nejvyššího

správního soudu, že je na místě zabývat se otázkou legitimního očekávání. Zároveň poukázal na změnu právního názoru správních orgánů, když jsou nyní pohotovosti (spočívající v povinnosti dostavit se k výkonu služby v době co nejkratší) propláceny.

18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
19. Otázku nařizování bojové a mobilizační pohotovosti u Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav v rozhodném období již bylo judikaturou soudů řešeno, za zásadní soud v tomto ohledu považuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, čj. 4 As 84/2016 – 96 (předmětem správního rozhodnutí byla žádost žalobce na výplatu odměny za služební pohotovost za období od 22.3.2009 do 1.2.2009). V rozsudku soud konstatoval: „Z rozkazu ministryně obrany č. 7/2009 *Věstníku* tedy vyplývá, že bojová a mobilizační pohotovost se uplatňuje při vyhlášení stavu ohrožení státu a stavu válečného. Stav ohrožení státu může podle čl. 7 odst. 1 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, ve znění pozdějšího předpisu, vyhlásit Parlament na návrh vlády, je-li bezprostředně ohrožena svrchovanost státu nebo územní celistvost státu anebo jeho demokratické základy. Podle čl. 43 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů, rozhoduje Parlament o vyhlášení válečného stavu, je-li Česká republika napadena, nebo je-li třeba plnit mezinárodní smluvní závazky o společné obraně proti napadení. Úkoly bojové a mobilizační pohotovosti se tedy vztahují výlučně k zabezpečení vnější bezpečnosti státu při mimořádných stavech vojenské povahy. Pro plnění těchto úkolů jsou vyčleněni všichni vojáci, kteří se však na ně v době míru toliko připravují a za tímto účelem jsou zařazováni do plánu uvádění do bojové připravenosti. Uvedené zařazení se však nepovažuje za nařízení služební pohotovosti podle § 30 zákona o vojácích z povolání. To totiž může být z důvodu plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti vyhlášena jen v naléhavých případech, čemuž předchází určení místa pobytu vojáka, způsobu jeho vyrozumění a dopravy do místa výkonu práce. Jen v těchto výjimečných případech a za uvedených podmínek lze vojákově před vyhlášením stavu ohrožení státu či stavu válečného nařídit služební pohotovost v souvislosti s plněním úkolů bojové a mobilizační pohotovosti s nárokem na přiznání odměny podle § 19 zákona o platu. Taková úprava je ostatně logická, neboť nařizování trvalé či velmi časté služební pohotovosti jednotlivým vojákům z důvodu jejich plošného zařazení do bojové a mobilizační pohotovosti by při absenci vojenské hrozby nedávalo žádný smysl. Rozkazem ministryně obrany č. 7/2009 *Věstníku* tak žalobci v roce 2011 a 2012 nebyla nařízena služební pohotovost“..... „vnitřní rozkazy velitele Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav č. 1/2011 a č. 1/2012 obsahovaly jen obecná a organizační pravidla dlouhodobé povahy platná po celý kalendářní rok 2011 a 2012. Těmito rozkazy nedošlo k vyhlášení plošné a stálé služební pohotovosti ve smyslu § 30 zákona o vojácích z povolání, nýbrž jen ke stanovení okruhu příslušníků, kterým může být v průběhu těchto let služební pohotovost nařízena, včetně časových norem, ve kterých se mají dostavit na pracoviště k plnění příslušných služebních úkolů. Stanovení povinnosti vojáků zařazených do bojové a mobilizační pohotovosti být připraven dostavit se na stanovený signál na určené místo do 360 minut je tedy nutné s ohledem na celkový obsah vnitřních

rozkazů č. 1/2011 a č. 1/2012 ve spojení s dikcí a účelem rozkazu ministryně obrany č. 7/2009 Věstníku chápat tak, že tato časová norma se uplatní až při výslovném nařízení služební pohotovosti konkrétním příslušníkům Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav v souvislosti s plněním úkolů bojové a mobilizační pohotovosti.

20. Služební pohotovost ve smyslu § 30 zákona o vojácích z povolání tak vůči příslušníkům jednotlivých skupin uvedeného vojenského útvaru byla vyhlášována až následujícími vnitřními rozkazy velitele Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav, v nichž jim zpravidla na období jednoho týdne byly stanoveny konkrétní úkoly v rámci hotovostního systému, včetně povinnosti dostavit se do místa výkonu práce v určité časové normě, jak vyplývá z obsahu správního spisu. V těchto navazujících vnitřních rozkazech byly v rozhodném období nařizovány služební pohotovosti v souvislosti s plněním úkolů operátora operačního střediska, vyšetřovatele a člena výjezdové skupiny taktéž žalobci, za něž mu byly rozhodnutím prvoinstančního správního orgánu přiznány odměny. Uvedenými vnitřními rozkazy krátkodobé povahy však žalobci nebyla nařízena služební pohotovost k plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti, a proto mu v souvislosti s jeho pouhým zařazením do tohoto druhu pohotovosti nemohla náležet odměna podle § 19 odst. 2 zákona o platu. „... „Vnitřním rozkazem velitele Velitelství Vojenské policie č. 6/2012 ze dne 3. 2. 2012 byl změněn bod III vnitřního rozkazu č. 1/2012 tak, že byla nově stanovena dosažitelnost příslušníků tohoto vojenského útvaru mimo pracovní dobu bez časové normy s povinností dostavit se v co nejkratší době do zaměstnání. Tato změna se však netýkala vojáků zařazených do bojové a mobilizační pohotovosti a nemohla se nikterak dotknout toliko obecné a organizační povahy vnitřního rozkazu č. 1/2012, kterým nemohla být služební pohotovost vyhlášena. Je tedy možné konstatovat, že na základě vnitřních rozkazů velitele Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav č. 1/2011 a č. 1/2012 ve spojení s rozkazem ministryně obrany č. 7/2009 Věstníku nebyla žalobci nařízena služební pohotovost podle § 30 zákona o vojácích z povolání v souvislosti s jeho zařazením do bojové a mobilizační pohotovosti ani mu těmito rozkazy nebyla v mimopracovní době uložena omezení srovnatelná se služební pohotovostí. Proto žalobci v tomto případě nemohla náležet odměna podle § 19 odst. 2 zákona o platu.“
21. Soud však zároveň v uvedeném rozsudku vyjádřil názor, že i když v důsledku zařazení do bojové a mobilizační pohotovosti vnitřními rozkazy velitele Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav č. 1/2011 a č. 1/2012 nebyla příslušníkovi nařízena služební pohotovost ve smyslu § 30 zákona o vojácích z povolání, je nutné se zabývat tím, zda žalobci byla nařízena služební pohotovost k plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti na základě jiného vnitřního řídicího aktu, zejména pak, jestli v souvislosti se zařazením do bojové a mobilizační pohotovosti byla příslušníkovi fakticky uložena omezení, která by svou intenzitou byla srovnatelná s nařízením služební pohotovosti, a jestli uvedený institut nebyl v rozporu s rozkazem ministryně obrany č. 7/2009 Věstníku zneužit k vyhlášení fakticky neustálé služební pohotovosti příslušníků Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav i v mírové době, a to případně i za účelem plnění úkolů, jež nemají s bojovou a mobilizační pohotovostí žádnou souvislost. Relevantní je i otázka, zda příslušníkovi nelze odměnu za případnou faktickou, byť nezákonně nařízenou, služební pohotovost přiznat z titulu povinnosti poskytnout ochranu legitimního očekávání,

který v něm případně vyvolal služební orgán svou ustálenou, jednotnou a dlouhodobou činností při aplikaci institutu bojové a mobilizační pohotovosti (v tomto ohledu Nejvyšší správní soud odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132).

22. Podle žalobních tvrzení byla žalobci uložena omezení, která fakticky odpovídala neustálé služební pohotovosti. Žalobce poukazoval na poučení nadřízených služebních funkcionářů o tom, že příslušníci uvedeného vojenského útvaru mají při plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti v dotčeném období nařizenu služební pohotovost s časovou normou do 360 minut a s povinností být po pracovní době dostupní na telefonu. V této souvislosti žalobce v žalobě namítl nesprávný způsob provedení a hodnocení jednotlivých svědeckých výpovědí a odmítnutí důkazních prostředků, které k prokázání svých tvrzení navrhl v řízení před správními orgány. Žalobce potom v podané žalobě především namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, a to ve vztahu k vypořádání se s jeho důkazními návrhy
23. Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
24. Z ustálené soudní judikatury se podává, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek (čj. 2 Ads 58/2003 - 75, čj. 4 As 5/2003 - 52, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, čj. 5 As 29/2007 - 64). Ústavní soud pak v této souvislosti výslovně zdůrazňuje, že rovněž právo na řádné přezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci, včetně rozhodnutí správních orgánů, je součástí práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99).
25. Z odůvodnění rozhodnutí musí být patrné, jak se správní orgán vypořádal se vznesenými námitkami a k nim se vztahující zásadní argumentací. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud tedy rozhodnutí vůbec neobsahuje odůvodnění vypořádání některé z námitek nebo nereflexuje na námitky uplatněné účastníkem řízení a zásadní argumentaci, o kterou se opírají, musí mít podle Nejvyššího správního soudu nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, čj. 7 As 55/2015 - 29).

26. Ze správního spisu se podává, že žalobce návrhem na doplnění dokazování ze dne 25.8.2015 předložil prohlášení bývalých příslušníků velitelství Stará Boleslav (Mgr. Z., Ing. M., M. H., M. S., npor. Mgr. P., rtm. N.), zároveň navrhoval provedení svědeckých výslechů těchto osob. Výsledky svědků správní orgán I. stupně v řízení neprovedl, nevypořádal se ani s obsahem předložených protokolů. Zároveň žalobce navrhl provést listinné důkazy – protokoly o výsleších účastníků řízení (kpt. Mgr. M., Bc. D., kpt. Bc. P., nprap. H., kpt. Mgr. K., rtm. H., mjr. Ing. K.); rovněž tyto osoby žalobce navrhl vyslechnout jako svědky, a to ve vztahu k žalobcem uplatněnému nároku. Ani tyto důkazy správní orgán I. stupně nehodnotil, neprovedl ani navrhovaný výslech svědků. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně není uvedeno, proč výsledky svědků provedeny nebyly, hodnoceny nejsou ani žalobcem předložené listiny. Jestliže pak žalovaný k odvolací námitce žalobce pouze konstatoval, že je na uvážení správního orgánu, jaké důkazy provede, resp. že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že obsah vyjádření svědků je správnímu orgánu znám z řízení o souběžně vedených žádostech dalších žadatelů z téhož důvodu, přitom žádnému z žadatelů vyhověno nebylo, není ani z takového závěru zřejmé, proč dokazování k prokázání tvrzení žalobce provedeno nebylo, resp. jak byly důkazy z hlediska jejich relevance k předmětu řízení, obsahu, důkazní síly a ve vztahu k ostatním provedeným důkazům správními orgány hodnoceny.
27. Soud se ztotožnil s tvrzením žalobce, že se správní orgán prvního stupně v tomto rozhodnutí s uvedenými žalobcem navrženými důkazními prostředky nevypořádal, ve vztahu k těmto důkazním návrhům neuvedl takové závěry, které by podle kritérií výše uvedené soudní judikatury obstály. Ani žalovaný (přes žalobcem v odvolání vznesenou námitku poukazující na nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí) vadu rozhodnutí neodstranil, omezil se pouze na obdobně obecné paušální závěry, z nichž ve vztahu k jednotlivým navrženým důkazům není zřejmé, z jakých důvodů nebylo dokazování provedeno, resp. jak byly důkazy podle výše uvedených kritérií hodnoceny. I rozhodnutí žalovaného tedy vykazuje vady spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, v rámci soudního přezkumu nemůže obstát.
28. V tomto ohledu jsou správní orgány povinny respektovat ustálenou rozhodovací praxi Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, která dovozuje, že návrh na provedení důkazu je možné neakceptovat pouze za situace, kdy tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení a dále tehdy, pokud důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potenci, či pro jeho nadbytečnost, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto (nálezn Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 118/09, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne čj. 5 Afs 147/2004 - 89). Neobstojí tedy pouhé konstatování (v daném případě se navíc z rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepodávající), že správní orgán I. stupně vyjádření zná ze své úřední činnosti; zcela nepřipadný je pak poukaz na § 2 odst. 4 správního řádu. Neobstojí ani závěr žalovaného, že provádění důkazů je na zvážení služebního orgánu. Z pohledu ekonomie řízení takové právo správnímu orgánu svědčí, nejde

však o libovůli správního orgánu, nýbrž o úvahu vycházející z hodnocení rozhodného skutkového stavu, provedeního dokazování, přitom úvaha musí obsahovat důvody, pro které bylo provedení dalšího dokazování shledáno nadbytečným. Takovou úvahou konstatování žalovaného není. Uvedením výpovědi svědka K. svědčící podle žalovaného o nedůvodnosti žalobcem vzneseného nároku bez toho, aby byly provedeny důkazy, které žalobce ve prospěch svého tvrzení předložil, je zjevným porušením práva žalobce na spravedlivý proces.

29. Ze všech shora uvedených důvodů se zdejší soud ztotožnil s žalobní námitkou poukazující na porušení práva žalobce na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod spočívajícího v nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů, resp. v nedostatečném zdůvodnění neprovedení žalobcem navrhovaných důkazních prostředků.
30. Soud rovněž z výše uvedených důvodů žalobci přisvědčil v jeho námitkách poukazujících na obdobné vady i ve vztahu k důkazním návrhům výsledku Ing. R. K. Ani s tímto důkazním návrhem se správní orgány v souladu s kritérii vyplývajících z výše uvedené rozhodovací praxe soudů nevypořádaly. Žalovaný se zároveň nevypořádal s odvolací námitkou vyvracející pravdivost výpovědi plk. D. ze dne 21.3.2015, kdy žalobce v odvolání konfrontoval tuto výpověď se skutečnostmi uvedenými ve výpovědi Ing. K. ze dne 25.3.2015. Žalovaný tak neučinil, nedostál povinností uvedeným v § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Ve vztahu k poučení, kterého se mělo dostat příslušníkům od Ing. K., pak navíc žalovaný nepřipustně hodnotil výpovědi (blíže jím určených) osob jako účelové s odůvodněním, že jde o osoby, které samy podaly žádost o proplacení celoroční pohotovosti. Paušální hodnocení důkazů jako nevěrohodných, bez toho, aby byly hodnoceny a dány do vzájemných souvislostí konkrétní okolnosti jednotlivých výpovědí, činí rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.
31. Ze všech výše uvedených důvodů soud shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
32. Soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, čj. 4 As 84/2016 – 96. Pokud příslušníkům Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav mohl za rozhodné období příslušet nárok na odměnu za faktickou, nezákonně nařízenou služební pohotovost s časovou normou do 360 minut a s povinností být po pracovní době dostupní na telefonu, o níž měli být ze strany nadřízených poučeni, resp. že institut služební pohotovosti k plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti mohl být v rozporu s RMO č. 7/2009 zneužit k vyhlášení faktické neustálé služební pohotovosti příslušníků Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav i v mírové době, a to případně i za účelem plnění úkolů, jež nemají s bojovou a mobilizační pohotovostí žádnou souvislost, nebylo možné žalobcem navržené

důkazní prostředky, jimiž žalobce navrhoval prokázat zneužití institutu služební pohotovosti k plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti v rozporu s RMO č. 7/2009 ze strany nadřízených, opomenout. V dalším řízení žalovaný zohlední závěry vyslovené výše a bude se znovu zabývat žalobcem navrženými důkazními prostředky z hlediska jejich relevance pro rozhodnutí o žádosti žalobce, rovněž vypořádá všechny žalobcem v odvolání vznesené námitky. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).

33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši celkem 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby) a 2 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 6800 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 9800 Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 27. září 2018

Mgr. Aleš Sabol
předseda senátu